

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobců: **a) MUDr. L. K., b) V. M.**, oba zast. Mgr. Adrianou Kvítkovou, advokátkou se sídlem Ruská 593/40, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2012, sp. zn. 2528/UP/2012/Kd, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 2. 2014, č. j. 30 A 43/2012 – 85,

t a k t o :

- I.** Řízení o kasační stížnosti žalobce b) **se zastavuje.**
- II.** Kasační stížnost žalobkyně a) **se zamítá.**
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobci včasnou kasační stížností napadají v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud jako nedůvodnou zamítl jejich žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2012, sp. zn. 2528/UP/2012/Kd (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Libáň, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 11. 1. 2012, č. j. SÚ 256/11 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a napadené rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobců o obnovu spojeného

územního a stavebního řízení ukončeného rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 6. 5. 2010, č. j. SÚ 5/10, včetně žádosti žalobců o přiznání odkladného účinku ve věci vydání kolaudačního souhlasu.

II. Podmínky řízení

[2] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve podmínkami řízení o kasační stížnosti a shledal, že ve vztahu ke kasační stížnosti žalobce b) nebyly splněny.

[3] Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 téhož zákona soud vyzve poplatníka k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě, kterou mu určí, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Dle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

[4] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 9. 4. 2014, č. j. 10 As 76/2014 – 16, vyzval žalobce b) k zaplacení soudního poplatku za podanou kasační stížnost. Toto usnesení bylo žalobci b) doručeno dne 10. 4. 2014. Soudem určená lhůta 7 dnů pro zaplacení soudního poplatku marně uplynula dne 17. 4. 2014, přičemž žalobce b) nezaplatil soudní poplatek ani později, ke dni rozhodování soudu.

[5] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavřel, že podmínky řízení o kasační stížnosti žalobce b) nebyly splněny, proto výrokem I. tohoto rozsudku řízení o této kasační stížnosti podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) a § 120 s. ř. s. zastavil. Dále se Nejvyšší správní soud zabýval pouze kasační stížností žalobkyně a/ (dále jen „stěžovatelka“).

III. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[6] Obec Staré Hrady (dále též „stavebník“) podala dne 11. 1. 2010 ke stavebnímu úřadu žádost o vydání územního rozhodnutí a žádost o vydání stavebního povolení na stavbu „Novostavba Obecního úřadu Staré Hrady“ (dále jen „stavba“). Ve stejný den podal stavebník též žádost o spojení územního a stavebního řízení ve věcech výše uvedených žádostí dle ustanovení § 78 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“). Na základě těchto žádostí vydal stavební úřad dne 6. 5. 2010 rozhodnutí, č. j. SÚ 5/10 (dále též „územní a stavební rozhodnutí“), kterým navrhovanou stavbu při splnění v rozhodnutí uvedených podmínek umístil na pozemcích st. p. č. 28, parc. č. 799/3 a 802/1 v katastrálním území Staré Hrady, a zároveň stavbu povolil. Spojeného územní a stavebního řízení se žalobci účastnili z titulu spoluvlastnictví sousední nemovitosti parc. č. 36/3. Žalobci v průběhu správního řízení neuplatnili žádné námitky. Proti územnímu a stavebnímu rozhodnutí nepodal žádný účastník správního řízení opravný prostředek a toto dne 10. 6. 2010 nabylo právní moci. Na stavbu byl dne 10. 8. 2011 stavebním úřadem vydán kolaudační souhlas, č. j. SÚ 203/11.

[7] Žalobci podali dne 27. 7. 2011 žádost o obnovu výše uvedeného spojeného územního a stavebního řízení. Podle žádosti vzal stavební úřad při svém rozhodování v potaz souhlas žalobců s umístěním stavby ze dne 20. 2. 2010, který byl však udělen stavebníkovi s tím,

pokračování

že stavba bude umístěna výhradně na pozemku st. p. č. 28. Stavebník přesto stavbu realizoval i na pozemku žalobců. Projektová dokumentace dle žalobců neobsahovala výkresovou dokumentaci terénních úprav pozemku žalobců. Z řezu stavby vyplývá, že okap stavby, střešní konstrukce, svody, drenáž a odvodňovací žlab jsou umístěny na pozemku žalobců, přičemž stavebník nedoložil právo na tomto pozemku stavbu realizovat. V územním a stavebním rozhodnutí navíc není uveden pozemek žalobců jako pozemek, na němž měla být stavba umístěna. Žalobci dále požádali o přiznání odkladného účinku jejich žádosti, aby stavbě nebyl udělen kolaudační souhlas.

[8] Stavební úřad nejprve rozhodnutím ze dne 6. 8. 2011, č. j. SÚ 256/11, žádost žalobců zamítl. Toto rozhodnutí následně k odvolání žalobců zrušil žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 12. 2011, sp. zn. 17826/UP/2011/Kd, s tím, že stavební úřad měl rozhodnout samostatně o obnově územního řízení a o obnově stavebního řízení. Dále bylo stavebnímu úřadu vytknuto, že nerozhodl výrokem o žádosti o přiznání odkladného účinku. Stavební úřad následně vydal prvostupňové rozhodnutí, jímž opět žádost stěžovatelů zamítl. Uvedl, že žalobci udělili k umístění stavby souhlas dne 20. 2. 2010. Přílohou souhlasu byla i dokumentace umístění stavby v terénu, pohledy a řezy. Pokud považovali dokumentaci nedostatečnou, mohli to namítnout v průběhu správního řízení, což neučinili. Proti rozhodnutí o umístění stavby žalobci nepodali odvolání. Okap sice zasahuje nad pozemek žalobců, tato skutečnost však byla zřejmá již v průběhu stavebního řízení, resp. při podpisu souhlasu s umístěním stavby. Obvodovým zdímem stavba na pozemek žalobců nezasahuje; stavba nebyla umístěna na jejich pozemku. Projektová dokumentace neobsahuje terénní úpravy, neboť se s nimi nepočítalo, žalobci však s řešením zabezpečovacích prací na svém pozemku za použití mj. výstavby opěrné zdi vyslovili v jiném správním řízení souhlas. V důsledku toho bylo stavebníkovi nařízeno rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 11. 11. 2010, č. j. SÚ 478/10, postavit opěrnou zeď. Ani proti tomuto rozhodnutí se žalobci neodvolali. Stavební úřad neshledal důvody k přiznání odkladného účinku žádosti o obnovu řízení, neboť neshledal, že by vydáním kolaudačního souhlasu žalobcům hrozila újma.

[9] Žalobci napadli prvostupňové rozhodnutí odvoláním, v němž namítli, že stavba byla provedena na jejich pozemku bez jejich souhlasu. Stavba mimo jiné přesahuje okapem nad pozemek žalobců, terénní úpravy byly taktéž na tomto pozemku provedeny. Z uděleného souhlasu není zřejmé, že stavba bude přesahovat na pozemek žalobců, kteří ani neměli povinnost tuto skutečnost prověřovat. Žalobci v odvolání zdůraznili již dříve vytkuté nedostatky projektové dokumentace, kvůli kterým nemohli tyto námitky uplatnit v průběhu řízení. Dále namítli pochybení stavebního úřadu, neboť z dokumentace je zřejmé, že části stavby budou na cizím pozemku. Žádosti měl být přiznán odkladný účinek, neboť podle tvrzení žalobců jim hrozí újma v podobě zaboru jejich pozemku a sesuvech půdy na něm. Žalovaný se ztotožnil s důvody prvostupňového rozhodnutí a odvolání žalobců zamítl. Namítaná realizace stavby v rozporu s územním a stavebním rozhodnutím podle žalovaného nepředstavuje důvody pro obnovu řízení. Žalobci netvrdili žádné skutečnosti, které by neznali již v průběhu spojeného řízení nebo které by nemohli uplatnit již v odvolání. V tomto smyslu žalovaný podotkl, že žalobci neuplatnili ve správním řízení žádné námitky ani nepodali odvolání proti územnímu a stavebnímu rozhodnutí. Ohledně žádosti o odkladný účinek žalovaný dodal, že stavba byla již realizována a zkolaudována a za této situace již nelze odkladný účinek přiznat.

IV. Řízení před krajským soudem

[10] Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci dne 14. 5. 2012 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 s. ř. s., která se obsahově odpovídala výše citovanému odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu.

[11] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Z projektové dokumentace bylo dle krajského soudu zcela zřejmé, že stavba se pozemku žalobců dotkne, ať již při stavebních pracích nebo přesahem na pozemek. Krajský soud se zcela ztotožnil s vypořádáním věci žalovaným i s odůvodněním jeho rozhodnutí. Žádné nové skutečnosti nebo důkazy po právní moci územního a stavebního rozhodnutí najevo nevyšly. Všechny tyto skutečnosti však musely žalobcům známy dlouho před podáním žádosti o obnovu řízení.

V. Kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[12] Rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka včas podanou kasační stížností z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[13] Stěžovatelka namítala, že nemohla předpokládat zásah do svého pozemku předmětnou stavbou, neboť nemá stavební vzdělání či stavební praxi a tak z projektové dokumentace nemohla takovou informaci zjistit. Stěžovatelka v tomto ohledu spoléhala na kontrolní činnost příslušných správních orgánů. Na pozemku stěžovatelky v důsledku stavebních prací hrozil sesuv půdy, který byl řešen stavbou opěrné zdi. Stěžovatelka si k posouzení věci přizvala odborníka z oboru stavebnictví, ani pak jí však nebylo známo, že terénní práce a stavba sama zasahují na její pozemek. Tuto skutečnost stěžovatelka zjistila až v květnu roku 2011 při přeměrování pozemku a stavby. Stavební úřad vydal v posuzovaném případě vadné rozhodnutí a nekontroloval realizaci stavby. Stěžovatelka opětovně zdůraznila, že projektová dokumentace ke stavbě nebyla dostatečná.

[14] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 27. 5. 2014, jímž se ztotožnil s vypořádáním věci krajským soudem. Nadto podotknul, že stěžovatelka se ve správním řízení mohla nechat zastoupit odborníkem.

VI. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[15] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věc rozhodoval, napadené rozhodnutí měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[16] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Soud přezkoumal napadený rozsudek,

pokračování

přihlédl k námitkám uplatněným stěžovatelkou a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před krajským soudem neshledal.

[17] Předmětem přezkumu je žádost stěžovatelky o obnovu řízení ukončeného územním a stavebním rozhodnutím. Nejvyšší správní soud nejprve považuje za vhodné předestřít smysl a účel institutu obnovy řízení dle ustanovení § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“). Jedná se o mimořádný opravný prostředek směřující proti pravomocnému správnímu rozhodnutí, kterým se ve výjimečných případech umožní za splnění zákonných podmínek přezkoumat již pravomocné správní rozhodnutí. Řízení o obnově se skládá ze dvou fází. V první fázi správní orgán zjišťuje, zda vůbec existují podmínky pro povolení obnovy řízení, a na základě těchto zjištění obnovu řízení povolí či nikoli. Až v této druhé fázi se následně řeší okolnosti týkající se skutkového stavu obnoveného řízení. Podmínky pro povolení obnovy řízení upravuje ustanovení § 100 správního řádu, podle jehož odst. 1 *[Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vysly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.* Žadatel o obnovu řízení tedy musí nejprve konkrétně uvést důvody pro povolení obnovy řízení a osvědčit, že jsou splněny podmínky pro její povolení (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2004, č. j. 5 A 24/2002 – 34, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

[18] Předpokladem úspěšné žádosti o povolení obnovy řízení v případě stěžovatelky, jak již bylo výše popsáno, je podle zákona zjištění dříve neznámých skutečností nebo důkazů, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Tuto premisu však žádost stěžovatelky o obnovu řízení nesplňovala.

[19] Stěžovatelka ve své žádosti o obnovu řízení uvedla, že stavebník v rozporu s územním a stavebním rozhodnutím realizoval stavbu i na jejím pozemku, přičemž projektová dokumentace neobsahovala výkresy terénních úprav pozemku stěžovatelky, prací na něm, ani výkresy z nichž by šlo dovodit, že okap stavby, střešní konstrukce, svody, drenáž a odvodňovací žlab budou umístěny na pozemku stěžovatelky. K realizaci stavby na svém pozemku stěžovatelka podle svých tvrzení nikdy nedala souhlas.

[20] Nejvyšší správní soud podotýká, že stavba nebyla rozhodnutím stavebního úřadu umístěna a povolena na cizím pozemku (viz níže). V této situaci by tedy případná realizace stavby v rozporu s rozhodnutím o umístění stavby či stavebním povolením na pozemku stěžovatelky nepředstavovala důvod k obnově řízení, nýbrž k zahájení řízení o odstranění stavby.

[21] Namítá-li stěžovatelka, že nemohla předpokládat zásah do svého pozemku předmětnou stavbou, neboť nemá stavební vzdělání či stavební praxi, kvůli čemuž z projektové dokumentace nemohla takovou informaci zjistit, nelze jí z níže uvedených důvodů přisvědčit. Stěžovatelka byla řádným účastníkem správního řízení z titulu vlastnictví sousedního pozemku. Smyslem a účelem účastenství vlastníka sousedního pozemku v územním a stavebním řízení je možnost účinného hájení jeho vlastnického nebo jiného věcného práva, které může být stavbou přímo dotčeno. V tomto ohledu je takovému účastníku dána možnost střežit si svá práva, v rámci čehož je oprávněn např. nahlížet do spisu, vyjadřovat se k věci, činit důkazní návrhy

nebo být přítomen ústnímu jednání. Je plně v dispozici účastníka řízení, jestli svá procesní práva využije či nikoli. Nevyužije-li je, nelze tuto okolnost přičítat k tíži kohokoli jiného. V posuzovaném případě byla stěžovatelka ve správním řízení zcela pasivní, pouze vyjádřila souhlas s umístěním stavby na okraji svého pozemku.

[22] Nejvyšší správní soud ve shodě s žalovaným podotýká, že jedním z oprávnění stěžovatelky, coby účastnice spojeného územního a stavebního řízení, je právo nahlížet do spisu, seznámit se s projektovou dokumentací či právo nechat se v tomto řízení zastoupit. Považuje-li se stěžovatelka za laika, logickým krokem by pro ni bylo nechat se zastoupit osobou znalou stavebního práva či osobou se stavební praxí. Této možnosti ovšem stěžovatelka nevyužila. Nelze též opominout skutečnost, že ve své žádosti o povolení obnovy řízení sama uvádí, že z projektové dokumentace je zřejmý zásah stavby do jejího pozemku. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil tvrzení stěžovatelky, že zásah na svém pozemku nemohla předpokládat. Pojem „dříve neznámá skutečnost“ dle správního řádu nelze totiž chápat subjektivně, tj. jako skutečnost neznámou tomu, kdo obnovu řízení navrhuje, ale v objektivním smyslu jako skutečnost, kterou účastník správního řízení znát nemohl a nemohl ji v původním řízení uplatnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010 – 113). Stěžovatelce byla projektová dokumentace známa, přičemž s umístěním stavby na hranici svého pozemku vyjádřila souhlas. V souladu se zásadou „*necht' si každý stráží svá práva*“ lze dospět k závěru, že k účinné ochraně stěžovatelčiných práv byla nezbytná její aktivita ve správním řízení. Nejvyšší správní soud se proto v tomto ohledu ztotožnil s krajským soudem a námitku stěžovatelky neshledal důvodnou.

[23] Podle kasační stížnosti na pozemku stěžovatelky v důsledku stavebních prací hrozil sesuv půdy, který byl řešen stavbou opěrné zdi. K posouzení věci stěžovatelka přizvala odborníka z oboru stavebnictví, ani pak jí však nebylo známo, že terénní práce a stavba sama zasahují na její pozemek, což zjistila až následně při přeměrování pozemku.

[24] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné podotknout, že územním a stavebním rozhodnutím byla stavba umístěna a povolena na pozemcích st. p. č. 28, parc. č. 799/3 a 802/1 v katastrálním území Staré Hradky, které jsou ve vlastnictví obce Staré Hradky. Stavební úřad tedy neumístil ani nepovolil stavbu na pozemku stěžovatelky. K okolnostem namítaným stěžovatelkou došlo až v důsledku realizace předmětné stavby. Nemůže se proto jednat o skutečnost, která existovala v době vedení původního správního řízení. Jedná se pouze o následek realizace stavby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010 – 113).

[25] Stěžovatelka dále konstantně namítá, že projektová dokumentace ke stavbě nebyla dostatečná, neboť z ní nebylo možné zjistit, že stavba bude zasahovat i její pozemek. Zákonným předpokladem pro povolení obnovy řízení je, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelka byla účastníkem správního řízení, měla možnost nahlížet do spisu, byla seznámena s projektovou dokumentací a před podepsáním souhlasu ze dne 20. 2. 2010 byla seznámena i s navrhovaným umístěním stavby prostřednictvím dokumentace: *Situace stavby – umístění v terénu, Pohledy, Řez A-A, C-C včetně detailů – výšky střechy a okapů*. Pokud stěžovatelka považovala projektovou dokumentaci ke stavbě za nedostatečnou, měla možnost tuto námitku uplatnit ve spojeném územním a stavebním řízení i v případném odvolání proti územnímu a stavebnímu rozhodnutí. Stěžovatelka však nic takového nenamítala a proti prvostupňovému rozhodnutí nepodala odvolání. Ve vztahu k této námitce proto Nejvyšší správní soud ve shodě se žalovaným i krajským soudem uzavřel, že stěžovatelka nepředestřela správním orgánům obou stupňů žádné důvody, na jejichž základě by bylo možné řízení obnovit. Důvody tvrzené stěžovatelkou

pokračování

neodpovídají zákonným podmínkám pro povolení obnovy řízení dle ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu.

VII. Závěr a náklady řízení

[26] Na základě výše uvedeného lze učinit závěr, že stěžovatelka jako účastnice správního řízení měla v jeho průběhu možnost zjistit podobu umístěvané a povolované stavby a vyhodnotit její dopady vůči svému pozemku. V dané fázi řízení však proti stavbě nic nenamítala, tuto pasivitu nelze dle § 100 odst. 1 správního řádu napravit prostřednictvím obnovy řízení. Pokud by námitky stěžovatelky směřovaly proti konečné podobě stavby, tj. že stavba byla provedena v rozporu s vydaným rozhodnutím o jejím umístění a stavebním povolením, tyto skutečnosti mohou být dle § 129 stavebního zákona zohledněny v řízení o odstranění stavby, nikoliv v rámci obnovy řízení.

[27] Kasační námitky uplatněné stěžovatelkou nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplnul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost stěžovatelky proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[29] Řízení o kasační stížnosti žalobce b) bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku, proto ani jemu právo na náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 3 s. ř. s. nenáleží.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu